

ת"פ 36410/10/18 - מדינת ישראל נגד עתיר נחמני

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 36410-10-18 מדינת ישראל נ' נחמני
תיק חיצוני: 226240/2018

בפני	כבוד השופטת אושרית הובר היימן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	עתיר נחמני

החלטה

עניינה של החלטה זו בטענת הנאשם, כי אין לחייבו להשיב לאשמה.

האישום, הראיות והטענות:

כתב האישום מייחס לנאשם עבירות של אחזקת סכין שלא למטרה כשרה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ושל נהיגה ללא רישיון, עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א 1961.

לפי תיאור העובדות בכתב האישום, ביום 22.05.18, ברחוב החושן בנס ציונה, החזיק הנאשם ברכבו סכין מתקבעת שאורך להבה 8.5 ס"מ בתא משענת היד שבין מושב הנהג למושב הנוסע, וזאת לצורך הגנה עצמית.

בתום פרשת התביעה, טען הנאשם כי אין לחייבו להשיב לאשמה. טענתו זו נחה על שני אדנים, האחד - עניינו בטענה לסתירות מהותיות בין עדות השוטרת לבין עדות הפקח שעיכבו את הנאשם וערכו את החיפוש על גופו וברכבו. האדן השני עניינו בטענה לפגמים שנפלו בחיפוש שנערך, באופן שמחייב פסילתו ופסילת ממצאיו, לעניין זה נטען כי בנסיבות העולות מעדויות השוטרת והפקח, אלה אינן מספיקות על מנת להכשיר את החיפוש על פי הלכת בן חיים (רע"פ 10141/09).

מנגד טענה ב"כ התביעה, כי על פי ההלכה הנוהגת, די לה לתביעה בהצגת ראיות דלות ובסיסיות על מנת לחייב את הנאשם להשיב לאשמה, וכי אין לבחון בשלב זה את משקלן של הראיות. המאשימה טענה, כי הוצגו עד ידה ראיות למכביר אשר די בהן בכדי להביא לדחיית טענות הנאשם ולחייבו להשיב לאשמה. לעניין החיפוש נטען, כי החיפוש שנערך לנאשם נעשה כדיון, על יסוד חשד סביר שעלה מהתנהגותו של הנאשם, כפי שהיא עולה מהעדויות ומכלל נסיבות המקרה.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי את ראיות המאשימה ואת הפסיקה אליה הופנו הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות, מהנימוקים שלהלן:

הלכה היא כי על מנת לחייב את הנאשם להשיב על האשמה, די לתביעה בכך שהובאו ראיות דלות וקלושות בלבד (ע"פ **405/80 מד"י נ' שדמי**, פד"י ל"ד(2)757; קדמי, **על סדר הדין בפלילים**, 2009, חלק שני א' עמ' 1444). נקבע, כי אין צורך בכך שהתביעה תראה כי הובאו ראיות לעניין כל אחד מפרטי האישום, אלא די בכך שהובאו ראיות ליסודות המרכזיים שלו (ע"פ **732/76 מד"י נ' כחלון**, פד"י ל"ב(1)170). בשלב זה, גם אין בית המשפט בוחן את מהימנות הראיות שהובאו, ואינו בוחן אותן במבחן "הפנימי", כי אם במבחן "חיצוני" כמותי בלבד (בש"פ **825/98 מד"י נ' דחלה** נ"ב(1)625).

עיקר טענות הנאשם עניינן בשאלת מהימנות עדי התביעה - הן לעניין נסיבות עיכובו של הנאשם והן לשאלת עילות החיפוש על גופו וברכבו.

מן ההיבט הנורמטיבי, משהעלה נאשם את הטענה כי אין עליו להשיב לאשמה, לפי סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב 1982, על בית המשפט לבחון האם עמדה התביעה בחובת הראיה לכאורה. זאת, **להבדיל** מן הבדיקה אם עמדה התביעה **בנטל השכנוע**, אשר נערכת בשלב הכרעת הדין, לאחר שנשמעו הראיות כולן.

בשלב זה, כאמור, מתבקשת בדיקה לקיומן של "ראיות לכאורה", משמע האם יש בחומר ראיות המפלילות, על פניהן, את הנאשם ומסבכות אותו, לכאורה, באחריות לביצוע עבירה. להבדיל ממבחן עמידת המאשימה ב"נטל השכנוע", מבחן זה הינו מבחן חיצוני-פורמלי, המתרכז בעצם קיומן של ראיות מפלילות על פניהן ואינו מתייחס כלל לאיכותן של הראיות שהובאו. מבחן זה מתעלם ממהימנותם של העדים, ממשקלן של הראיות ומדיוקן, וכל שנבחן ע"י בית המשפט בשלב סיום פרשת התביעה הוא, האם הראיות שהובאו מפלילות את הנאשם ומסבכות אותו, לכאורה, באחריות לביצוע העבירה. כלומר, בהנחה שיינתן אמון באותן ראיות מפלילות על פניהן, ובהנחה שיינתן להן מלוא המשקל הראייתי, האם יהיה בכוחן לבסס הרשעה.

במקרה דנן, כאמור, טענות הנאשם לשאלת חוקיות העיכוב והחיפוש על גופו וברכבו, נשענות למעשה על הטענה להיעדר מהימנות עדויות המאשימה, ולעניין סתירות בין עדות השוטרת לעדות הפקח נדרש הסניגור בהרחבה בטיעוניו (ר' למשל עמ' 49 בפרוטוקול).

עפ"י טענות ההגנה, אל לו לבית המשפט ליתן אמון בעדות השוטרת, ומשמעות הדבר היא אי עמידה בנטל ההוכחה המוטל על המאשימה, וכן כי לא ניתן לקבוע על יסוד עדות זו, שהתגבש יס"ל לביצוע החיפוש.

לדידי, אף אם נמצא ממש בטענות הנאשם, הרי שבשלב זה של ההליך - כאשר בית המשפט אינו נדרש כלל לשאלת

מהימנות העדים, משקל הראיות ודיותן - לא ניתן לקבל את הטענות. סבורני, כי אלו שאלות שעל מנת להכריע בהן, לא די במבחן חיצוני, אלא שעל פי טיבן, הן דורשות מבחן פנימי של הראיות, זאת בפרט שעה שבקשת הנאשם אינה מתמצית בעתירה לקבוע שהחיפוש שנערך ברכבו היה בלתי חוקי, אלא כי בית המשפט אף יורה בעקבות זאת, על פסילת הראיה החפצית שנתפסה באותו חיפוש ופסילת הראיות הנגזרות ממנה.

בקשות לפסילת ראיות אמנם אושרו על ידי בתי המשפט לא פעם, אך הודגש כי לא בכל מקרה של חיפוש בלתי חוקי, תיפסל ראיה שנתפסה במהלכו, ולא בכל מקרה תיפסל ראיה נגזרת, שנאספה בעקבותיו. לשם הכרעה בדבר פסילת הראיות, על בית המשפט לפעול על פי דוקטרינת הפסילה הפסיקתית ולבחון את אופיה וחומריתה של אי החוקיות שנפלה, את מידת השפעתה על הראיה שהושגה ואת הנזק לעומת התועלת בהקשר לפסילת הראיה (רע"פ 10141/09 הנ"ל; ע"פ 1301/06 עזבון המנוח אלזם נ' מד"י (22.6.09); ע"פ 5956/08 אל עוקה נ' מד"י (23.11.11)).

הכרעה בשאלת פסילתה של ראיה חפצית, דורשת שקילה והערכה של הראיות לעניין נסיבות השגת הראיה, ומידת פגיעתו של ההליך שננקט, בזכותו של הנאשם להליך הוגן. בחינה שכזו נדרשת על מנת לערוך את האיזון הכולל, הדרוש לשם הכרעה בשאלת פסלות הראיה.

בנוגע לשאלת פסילתן של ראיות נגזרות, כדוגמת הודעת הנאשם, נקבע כי לא בכל מקרה תיפסל הראיה, אלא על בית המשפט לבחון מה מידת זיקתה לראיה הראשית שדבק פסול בהשגתה (ר' ע"פ 4988/08 פרחי נ' מד"י (1.8.11)).

יובהר, כי לא נעלמו מעיני בית המשפט הקשיים הראייתיים והמשפטיים שההגנה טוענת להן, אך סבורני כי לא יהיה נכון לדון בהן במסגרת של דיון בטענה שאין להשיב לאשמה, כי אם במסגרת ההכרעה הסופית. לצורך חיוב הנאשם להשיב לאשמה, די בראיות לכאורה המסבכות את הנאשם, ואלו עולות מעדויות השוטרת והפקח.

ראוי יהיה לשוב ולהידרש לשאלות כבדות המשקל שמעלה הנאשם בדבר אי חוקיות החיפוש, עוצמתו של הפגם בחיפוש ככל שנפל ופסילת פירותיו, רק בשלב הסופי של המשפט, במהלך הכרעת הדין, עת שתעמוד בפני בית המשפט מסכת הראיות כולה, ויערך "המבחן הפנימי" של משקל הראיות, תוך התייחסות לדוקטרינת הפסילה הפסיקתית, וחלותה על המקרה.

סוף דבר:

מכל הנימוקים המפורטים לעיל, אני דוחה את טענת הנאשם כי אין להשיב לאשמה.

ניתנה היום, י"ב ניסן תשפ"א, 25 מרץ 2021, בהעדר הצדדים.